

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/224/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614201387
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6614201387.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudkýň JUDr. Danice Kočíckovej a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci žalobcu E. O. S. U., H., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S., Z. XX, štátny občan SR, zastúpený JUDr. Erikou Mochackou, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Lučenec, T. G. Masaryka 14/A, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 427,26 € s prísl., na odvolanie žalovaného zo dňa 25. 02. 2016 proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/24/20114-77 zo dňa 19. 11. 2015,

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom procesný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 406,07 € spolu s úrokom z omeškania v sume 5,5 % ročne zo sumy 406,07 € od 21. 08. 2013 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaným bol zároveň zaviazaný nahradiť žalobcovi trovy konania za zaplatený súdny poplatok v sume 24 € a trovy právneho zastúpenia v sume 152,38 €, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu.

2. V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „ Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 427,26 Eur s príslušenstvom. V podanej žalobe uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci (ďalej len OR PZ), ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie, ako aj vznesené obvinenie za prečin porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal dňa 10.01.2012 žalobca sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil. Táto sťažnosť bola uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec č. k. 3Pv/695/11 zo dňa 23.01.2012 zamietnutá ako nedôvodná. Následne uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. 3Pv 695/11/6606 zo dňa 09.05.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.05.2012, bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci.

V súlade s § 33 ods. 1 Trestného poriadku žalobca ako obvinený využil svoje právo a zvolil si vo vyššie uvedenom konaní obhajcu. V súvislosti s obhajobou uhradil zvolenému obhajcovi na tarifnej odmene advokáta čiastku 427,26 Eur.

Návrhom na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 z. z.“) si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody voči Ministerstvu vnútra SR. Žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Podľa názoru žalobcu, uznesenie o zastavení

trestného stíhania nemá odlišný význam ako zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Podľa žalobcu, uznesenie prokuratúry o zastavení trestného stíhania má rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Za takto spôsobenú škodu zodpovedá štát, ktorý sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť.

Dňa 14.02.2013 podal žalobca návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím štátneho orgánu podľa § 6 a § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. na Ministerstvo vnútra SR (žalovaný).

Žalovaný dňa 09.01.2014 v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody žiadosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol z dôvodu, že podľa neho nemožno paušálne považovať za nezákonné každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok obvineného, ale v každej trestnej veci je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu pozorne zvážiť aj priebeh trestného konania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, ako aj základných zásad trestného konania. S uvedeným právnym názorom žalovaného sa žalobca nestotožnil.

Základnou podmienkou pre uplatnenie nároku v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je vznik škody, ktorá v tomto prípade podľa žalobcu predstavuje majetkovú ujmu spočívajúcu vo vynaložených nákladoch na obhajobu, nakoľko v súvislosti s trestným konaním vedeným proti žalobcovi si tento zvolil obhajcu. Táto škoda predstavuje odmenu advokáta vo výške 427,26 Eur za obhajobu v trestnom konaní, ktoré sa skončilo uznesením o zastavení trestného stíhania.

S poukazom na § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. si žalobca uplatnil proti žalovanému aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy, a to počnúc od 21.08.2013 do zaplatenia. Nárok odôvodnil tým, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola žalovanému doručená dňa 20.02.2013, ktorý ju prerokoval dňa 09.01.2014, t. j. po uplynutí 6-mesačnej lehoty uvedenej v § 16 ods. 4 zákon č. 514/2003 Z. z. Šesťmesačná lehota na predbežné prerokovanie žalovanému uplynula dňa 20.08.2013.

Súd vydal dňa 27.02.2015 platobný rozkaz č. k. 4C/24/2014-25, proti ktorému žalovaný podal včas odpor s odôvodnením.

Žalovaný v odpore zo dňa 10.03.2015 poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 248/2012-13 zo dňa 07.11.2012, v ktorom Ústavný súd SR vyhodnotil názor Krajského súdu v Bratislave ako plne akceptovateľný a korektný, podľa ktorého napriek existencii ustálenej judikatúry, je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Na základe uvedeného žalovaný poznamenal, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je rozhodnutím o tom, či trestný čin bol spáchaný určitou osobou, ale vyjadruje len vyšší stupeň pravdepodobnosti, že určitá osoba je páchatelom skutku, ktorý sa považuje za trestný čin. Preto mal za to, že v tejto veci okolnosti konkrétneho prípadu odôvodňujú postup, na základe ktorého by sa na uznesenie o vznesení obvinenia nenazeralo ako na nezákonné, aj keď bolo trestné stíhanie zastavené, ale na základe ktorého by bolo na uznesenie o vznesení obvinenia nazerané ako na zákonné a správne. Preto je žalovaný toho názoru, že v predmetom konaní nie je splnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to nezákonné rozhodnutie. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že v konaní nie je preukázané ani reálne uskutočnenie úkonov v trestnom konaní zo strany obhajcu, ktoré tento žalobcovi v trestnom konaní fakturoval (viď vyúčtovanie odmeny advokáta zo dňa 28.05.2012), a ani reálna účasť obhajcu žalobcu na nich. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Dňa 01.04.2015 žalobca doručil súdu vyjadrenie k odporu, v ktorom okrem iného vzal žalobu v časti sumy 21,19 Eur spolu s prísl. späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť. Vo zvyšku sumy 406,07 Eur s prísl. naďalej trval na podanej žalobe. Na základe uvedených skutočností súd uznesením č. k. 4C/24/2014-51 zo dňa 03.11.2015 konanie v časti prevyšujúcej sumu 406,07 Eur zastavil.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a jeho právneho zástupcu, oboznámením sa s obsahom spisu, prečítaním žaloby zo dňa 04.02.2014, plnej moci zo dňa 28.01.2014, uznesenia Okresného riaditeľstva PZ Lučenec ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011, uznesenia Okresnej prokuratúry Lučenec č. k.

3 Pv 695/11-6 zo dňa 23.01.2012, uznesenia Okresnej prokuratúry Lučenec č. k. 3 Pv 695/11/6606 zo dňa 09.05.2012, vyúčtovania odmeny advokáta zo dňa 28.05.2012, príjmového pokladničného dokladu zo dňa 07.03.2012 a 01.06.2012, návrhu na predbežné prejednanie návrhu na náhradu škody zo

dňa 14.02.2013, odpovede na predbežné prerokovanie nároku na návrhu škody zo dňa 09.01.2014, spresnenia návrhu na začatie konania zo dňa 17.02.2014, odporu zo dňa 10.03.2015, vyjadrenia žalobcu k odporu zo dňa 31.03.2015, vyšetrovacieho spisu č. ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011, súhlasu žalovaného s čiastočným späťvzatím, ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní, vyjadrenia zo dňa 02.11.2015, uznesenie č. k. 4C/24/2014-21 zo dňa 03.11.2015 a dospel k týmto skutkovým a právnyim záverom:

Žalobca bol uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Lučenci ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 trestne stíhaný ako obvinený, a to pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Proti tomto rozhodnutiu žalobca podal dňa 10.01.2012 sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresne prokuratúry Lučenec č. k. 3 Pv 695/11-6 zo dňa 23.01.2012 zamietnutá. Následne uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. 3 Pv 695/11/6606 zo dňa 09.05.2012 bolo trestné stíhanie obvineného (žalobcu) podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené z dôvodu, že skutok, z ktorého spáchania bol žalobca obvinený, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V trestnom konaní si žalobca zvolil obhajcu a zaplatil mu na trovách právneho zastúpenia sumu 427,26 Eur. Nárok, ktorý si proti žalovanému nárokuje v predmetnom súdnom konaní teda zodpovedá hodnote uhradených trov právneho zastúpenia a po právnej stránke ide o majetkovú ujmu (škodu) žalobcu v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 z. z. Dňa 14.02.2013 žalobca podal Ministerstvu vnútra SR (žalovaný) návrh o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý žalovaný prerokoval a v odpovedi zo dňa 09.01.2014 oznámil žalobcovi, že jeho návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je nedôvodný, a preto mu nemožno vyhovieť.

Podľa § 3 odsek 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 4 odsek 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru.

Podľa § 5 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa 6 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 15 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 odsek 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 18 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste,

o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 18 odsek 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Vykonaným dokazovaním s v súlade s citovanými ustanoveniami zákona č. 514/2003 z. z. súd dospel k záveru, že žalobca v súdnom konaní preukázal splnenie zákonných podmienok objektívnej zodpovednosti žalovaného (štátu) za škodu, t. j. kumulatívne splnenie troch podmienok 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Lučenec o vznesení obvinenia, ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011), 2/ vznik škody (vynaložené trovy obhajoby v trestnom konaní), 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov právneho zástupcu v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu). Pre uplatnenie nároku na náhradu škody v predmetnej veci bola naplnená aj požiadavka zákona vyjadrená v ustanovení § 6 ods. 1 zákona, t. j. zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia. Súd má za to, že rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezakonnosť má aj zastavenie trestného stíhania obvineného z dôvodu, že skutok, ktorého sa mal dopustiť, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Podľa uznesenia Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn.

3 Pv 695/11/6606 zo dňa 09.05.2012 trestné stíhanie žalovaného bolo zastavené z dôvodu, že počas vyšetrovania nebolo zistené žiadne porušenie povinnosti u obvineného (žalobcu), nakoľko tento ako predseda spoločnosti nemal uloženú povinnosť spravovať zverený majetok, pričom táto povinnosť mu nevplyva ani zo zákona ani zo zmluvy o založení spoločnosti ani z inej právnej normy. Z uvedeného dôvodu prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec konštatoval, že nedošlo k naplneniu zákonných znakov prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona.

Súd zároveň poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/677/2013-124 zo dňa 17.09.2014, ktorý vyslovil názor, že rozhodujúcim kritériom pre ustálenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je len výsledok trestného konania a nie spôsob, ktorým orgány činné v trestnom konaní pôvodne vyhodnotili podozrenie zo spáchania trestného činu, ani či sa ich podozrenie

v končenom dôsledku potvrdilo. Súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že je daný základ nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci vydaným v trestnom konaní.

V zmysle § 15 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné pred podaním návrhu na súd o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím jeho predbežné prerokovanie na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11 zákona (v tomto prípade Ministerstvo vnútra SR). Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený v súlade § 16 odsek 4 zákona č. 514/2003 Z.z. domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Avšak pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

Žalovaný podľa predložených listinných dôkazov návrhom zo dňa 14.02.2013 (č. I. 13 spisu) požiadal o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody a uplatnil si náhradu škody spočívajúcej v zaplatení odmeny advokátovi vo výške 427,26 Eur za obhajobu v trestnom konaní, ktoré sa začalo na základe uznesenia o vznesení obvinenia a následne bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, nakoľko sa zistilo, že skutok, ktorého sa žalobca dopustil, nie je trestným činom a nebol daný ani dôvod na postúpenie veci. Ministerstvo vnútra SR v odpovedi zo dňa 09.01.2014 (č. I. 14 spisu) žalobcovi oznámilo, že jeho žiadosti o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nie je možné vyhovieť. Žalobca následne v súlade § 16 odsek 4 zákona č. 514/2003 Z.z. podal žalobu o náhradu škody, ktorou sa domáha uspokojenia nároku na súde v časti zaplatenej odmeny advokátovi v trestnom konaní vo výške 427,26 Eur. Podaním zo dňa 31.03.2015 vzal žalobu v časti o zaplatenie 21,19 Eur späť, t. j. ďalej si uplatňoval len nárok na náhradu škody v sume 406,07 Eur s prísl.

Žalobcom uplatňované trovy konania spočívajú v zaplatení odmeny jeho advokáta za jednotlivé úkony právnej služby v trestnom konaní.

Žalobca zaplatil Mgr. Jozefovi Mochnackému, advokátovi sumu 427,26 Eur za obhajobu trestnej veci vedenej na OR PZ Lučenec č. ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011, pričom pri výpočte odmenu z jeden úkon právnej služby bol určený v zmysle § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 63,58 Eur.

Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov tohto konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 5 x po 63,58 Eur (28.02.2012 prevzatie a príprava obhajoby + konzultácia s klientom, 12.03.2012 výsluch svedka X., 12.03.2012 podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania, 19.04.2012 výsluch sv. Ing. P., 24.04.2012 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania) a 1 x po 42,37 Eur (07.03.2012 konzultácia s klientom) spolu s 6 x režijným paušálom za tok 2012 v sume 7,63 Eur.

Podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinnej ku dňu výpočtu odmeny advokáta (ďalej len „vyhláška“) je pri obhajobe v trestnom konaní základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu. V zmysle § 1 ods. 3 vyhlášky výpočtovým základom na rok 2012 bola suma 763 Eur, z toho 1/12 činí 63,58 Eur. Z uvedeného vyplýva, že advokátom vyčíslená tarifná odmena za jeden úkon právnej služby je správna.

Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,

b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej,

c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny,

Podľa § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky, odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu.

Podľa vyúčtovania odmeny advokáta (č. I. 10 spisu), sa dňa 07.03.2012 sa uskutočnilo jednanie a porada s klientom, preto mu v zmysle citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky prislúcha za uvedený úkon odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. 42,37 Eur. Ďalšie úkony, ktoré si advokát vyúčtoval, bol výsluch svedka D. J. dňa 12.03.2012, podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania zo dňa 12.03.2012, výsluch svedka O.. P. dňa 19.04.2012 a oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania zo dňa 24.04.2012. Súd si na preskúmanie skutočného vykonania úkonov uvedených vo vyúčtovaní advokáta zo dňa 28.05.2012 vyžiadal spis OR PZ v Lučenci ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011, ktorého preštudovaním zistil, že advokát Mgr. Mochnacký sa dňa 12.03.2012 osobne zúčastnil na výsluchu D. J., o čom svedčí zápisnica o výsluchu svedka (č. I. 22-23 vyšetrovacieho spisu), rovnako sa osobne zúčastnil aj výsluchu svedka O.. P. dňa 20.04.2012, o čom svedčí zápisnica o výsluchu svedka - poškodeného (č. I. 18-19 vyšetrovacieho spisu). Podľa záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 24.04.2012 (č. I. 123-124 vyšetrovacieho spisu) bol pri preštudovaní tohto spisu Mgr. Mochnacký prítomný. Za uvedené úkony právne služby advokátovi prináleží odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 63,58 Eur podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky. Ďalej preštudovaním vyšetrovacieho spisu súd zistil, že dňa 13.03.2012 podal právny zástupca obvineného návrh na zastavenie trestného stíhania, ktorý bol vypracovaný dňa 12.03.2012 (č. I. 121-122 vyšetrovacieho spisu), pričom za tento úkon patrí advokátovi odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 63,58 Eur podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky

Na základe uvedených skutočností súd priznal žalobcovi náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov právneho zastúpenia v trestnom konaní nasledovne:

-28.02.2012 prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom	63,58 Eur
-07.03.2012 jednanie a porada s klientom	42,39 Eur
-12.03.2012 výsluch svedka L. J.	63,58 Eur
-20.04.2012 výsluch svedka - poškodeného O.. P.	63,58 Eur
-12.03.2012 podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania	63,58 Eur
-24.04.2012 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania	63,58 Eur

- 6 x režijný paušál za rok 2012 (7,63 Eur) 45,78 Eur
Spolu odmena 406,07 Eur

Na základe uvedeného súd priznal žalobcovi nárok na náhradu škody vo výške 406,70 Eur.

Podľa § 16 odsek 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 517 odsek 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 odsek 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Výška úrokov z omeškania vyplýva z ustanovenia § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení platnom ku dňu vzniku omeškania.

Z korešpondencie účastníkov konania z obdobia pred podaním žaloby na súd vyplýva, že žalovaný vedel o nárokoch uplatňovaných žalobcom, o výške, ako aj o dôvodoch jeho nároku, preto je žalobca oprávnený požadovať od žalovaného zaplatať úrok z omeškania z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku. Návrh žalobcu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.02.2013 bol žalovanému doručený dňa 20.02.2013 (č. l. 13 a 14 spisu). Šesťmesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku žalovanému uplynula dňa 20.08.2013. Preto okrem nároku na zaplatať sumu 406,07 Eur súd priznal žalobcovi aj právo na zaplatať úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 406,07 Eur od 21.08.2013 do zaplatať.

O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s § 142 odsek 1 O.s.p. podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Keďže žalobca mal plný úspech v konaní, súd mu v súlade s cit. ustanovením O.s.p. priznal plnú náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatať súdnom poplatku vo výške 24,-Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 152,38 Eur za 4 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia + konzultácia s klientom zo dňa 28.01.2014, podanie žaloby na súd dňa 04.02.2014, vyjadrenie k odporu zo dňa 31.03.2015, účasť na pojednávaní dňa 19.11.2015) po 29,88 Eur + 2 x režijný paušál za rok 2014 v sume 8,04 Eur a 2 x režijný paušál za rok 2015 v sume 8,39 Eur.

Podľa § 160 ods. 1 O.s.p., ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. V súlade s citovaným ustanovením O.s.p. súd uložil žalovanému povinnosť zaplatať žalobcovi sumu 406,07 Eur spolu s príslušenstvom a nahradiť mu trov konania spolu s trovami právneho zastúpenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Proti rozsudku žalovaný podal odvolanie. Uviedol, že toto podáva z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) OSP, a teda z dôvodu, že žalovanému bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Žalovaný však v podstate poukazuje na nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorého odôvodnenie nie je v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP.

5. Odvolateľ poukazuje, že právne závery súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzí po skutkovej stránke predmet konania a následne podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako interpretoval

aplikované ustanovenia, a prečo pod ne podriadil zistený skutkový stav. V rozhodnutí súdu musí byť jasne a zrozumiteľne vysvetlený myšlienkový postup súdu vo všetkých otázkach, ktoré sú pre posúdenie veci významné.

6. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nemá uvedené náležitosti. Žalovaný ho považuje za nepreskúmateľný. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vždy potrebné hodnotiť ako možnosti účastníka (strany sporu) pred súdom a zároveň ako dôvod zrušenia rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP.

7. Žalovaný dôvodí, že ak štát nemôže realizovať svoje procesné práva a povinnosti prostredníctvom toho subjektu, ktorý je na to oprávnený osobitnými predpismi (zákon č. 514/2003 Z. z.), dochádza tým zo strany súdu k znemožňovaniu realizácie jeho procesných práv. štát sa nemôže pred súdom účinne brániť, nakoľko pred súdom za neho koná orgán, ktorý na to nie je príslušný a do ktorého pôsobnosti problematika tvoriaca predmet sporu nespadá.

8. Žalovaný zastáva stanovisko, že orgánom konajúcim v mene štátu v predmetnej veci má byť Generálna prokuratúra SR a nie Ministerstvo vnútra SR. Ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. bolo zmenené zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. S účinnosťou od 01. 01. 2013. Došlo k špecifikácii podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. novela nemá prechodné ustanovenia, a keďže ust. § 4 má procesný charakter má sa na daný prípad aplikovať znenie zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01. 01. 2013. Vzhľadom na to žalovaný zaslal názor, že od 01. 01. 2013 za štát má konať Generálna prokuratúra SR. Vzhľadom na ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že príslušnosť Ministerstva vnútra SR konať za štát nie je daná.

9. Na uvedenej skutočnosti nič nemení ani ten fakt, že žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bolo predbežne prerokované Ministerstvom vnútra SR. V tom čase ešte súdna judikatúra nedávala odpoveď na to, akým spôsobom sa má riešiť otázka oprávneného konať za štát v takýchto prípadoch.

10. Bolo povinnosťou súdu ustáliť, ktorý orgán je oprávnený v mene štátu konať, a to bez ohľadu na to, ktorý orgán bol v žalobe ako zástupca štátu označený. Okresný súd tým, že v rozpore s ust. zákona č. 514/2003 Z. z. ustálil, že v tomto konaní je Ministerstvo vnútra SR orgánom oprávneným konať v mene štátu, v podstate odňal štátu, ako účastníkovi konania (strane sporu) možnosť konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP.

11. Odvolateľ ďalej vytyka súdu, že sa nesprávne vysporiadal aj s existenciou základných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu. Žalovaný v konaní opakovane uvádzal, že nemožno považovať za nezákonné každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok, ale je potrebné prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu. Uvedené je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR I.ÚS 548/2012-13 zo dňa 07. 11. 2012, v ktorom ústavný súd vyhodnotil názor Krajského súdu v Bratislave ako plne akceptovateľný a korektný, keď tento konštatoval, že napriek existencii ustálenej judikatúry je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy aj s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu.

12. Žalovaný poukázal na svoje tvrdenia uvádzané v konaní a zdôraznil ich.

13. Odvolateľ navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

14. K podanému odvolaniu sa žalobca vyjadril. Súhlasí s tvrdením žalovaného, že nie je rozhodujúce, že nárok predbežne prerokoval a nezakladá jeho pasívnu legitimitáciu. V čase podania návrhu na predbežné prerokovanie súdna judikatúra ešte nedávala odpoveď na to, akým spôsobom sa má riešiť otázka orgánu oprávneného konať za štát. poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie KS Žilina z 21. 01. 2013, z ktorého vyplýva, že ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa ods. 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť vec príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku ostávajú zachované.

15. Pasívne legitimovaným vo veci je štát. Jednotlivé ústredné orgány štátnej správy sa a priori zbavujú zodpovednosti. Ak by však trestné stíhanie nebolo začaté, nemohlo byť ani proti žalobcovi ako obvinenému vedené. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok KS v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/677/2013-124 zo dňa 17. 09. 2014, podľa ktorého, rozhodujúcim kritériom pre ustálenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je len výsledok trestného konania a nie spôsob, ktorým orgán činný v trestnom konaní pôvodne vyhodnotil podozrenie zo spáchania trestného činu.

16. Pokiaľ trestné konanie bolo zastavené, pretože bolo preukázané, že skutok, pre ktorý bol navrhovateľ trestne stíhaný sa nestal, treba vychádzať z toho, že toto trestné stíhanie nemalo začať.

17. Žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si trovy odvolacieho konania.

18. Odvolacími dôvodmi, ako aj rozsahom odvolania je odvolací súd viazaný (§ 380 ods. 1 CSP a § 379 CSP). V tomto rozsahu bolo preto pristúpené aj k preskúmaniu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

19. Podľa ust. § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nebolo potrebné nariadiť pojednávanie.

20. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v odvolacom konaní pred odvolacím súdom.

21. Je nepochybné, že s jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany (IV.ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I.ÚS 46/05, I.ÚS 353/06, II.ÚS 220/08, III.ÚS 12/07, IV.ÚS 163/08).

22. V rozhodnutí procesný súd opomenul zdôvodniť, prečo neakceptoval argument žalovaného o tom, že nie je tým subjektom, ktorý má v konaní zastupovať štát.

23. Súd prvej inštancie tiež nevyhodnotil, prečo v danom prípade nepovažoval za dôvodné zaoberať sa argumentáciou žalovaného, ktorý poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR I.ÚS 548/2012 zo dňa 07. 11. 2012, podľa ktorého aj napriek existencii ustálenej judikatúry je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy aj s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu.

24. Za situácie, keď účastník výslovne žiada pri rozhodovaní vyhodnotiť jeho tvrdenie, že nie je právnickou osobou, ktorá v danom prípade má zastupovať štát a bližšie sa zaoberať otázkou, či naozaj je zodpovednosť štátu v spornom prípade daná, nepostačuje argumentačne obísť situáciu všeobecnými poukazmi, resp. odkazom na zákonné ustanovenie a jeho citáciu.

25. Je preto potrebné, aby v priebehu ďalšieho konania vytýkané procesné pochybenie súd prvej inštancie odstránil, a tak vo veci znova rozhodol. Ide o náležité zdôvodnenie, či základ nároku je v danom prípade napriek tvrdenia žalovaného daný a tiež zaujatie jednoznačného stanoviska o tom, ktorý subjekt za štát má konať, resp. koná.

26. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa

(§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).